

I

(Resolucije, priporočila in mnenja)

MNENJA

ODBOR REGIJ

88. PLENARNO ZASEDANJE 27. IN 28. JANUARJA 2011

Predhodno mnenje Odbora regij – Lokalni prehranski sistemi

(2011/C 104/01)

ODBOR REGIJ

- meni, da lokalni prehranski sistemi podpirajo lokalno in regionalno gospodarstvo, zato so posebej pomembni na območjih z omejenimi možnostmi. Spodbujajo lokalni potencial ter izboljšajo podobo malo znanih in pogosto zapostavljenih območij;
- ugotavlja, da kratke distribucijske poti vodijo k večji interakciji med potrošniki in proizvajalci ter omogočajo, da se oblikujejo odnosi, ki temeljijo na zaupanju, potrošniki pa tako dobijo možnost neposredne sledljivosti proizvodov. Zagotavljajo tudi osnovno stopnjo samooskrbe s hrano;
- poudarja, da lokalni prehranski sistemi zaradi bolj trajnostne proizvodnje prinašajo okoljske prednosti;
- zato meni, da bi Evropska komisija morala:
 1. državam članicam predlagati, da v strategijah za razvoj podeželja, ki jih bodo izvajale lokalne in regionalne oblasti ob podpori EU in nacionalnih organov, upoštevajo cilje za razvoj lokalnih prehranskih sistemov;
 2. sprejeti opredelitev pojmov „lokalni živilski proizvod“ in „lokalni prehranski sistem“ ter za lokalne proizvode uvesti nov logotip, oblikovati skupni simbol in določiti znak za ta sistem, ki bi postali del politike za kakovost kmetijskih proizvodov;
 3. oblikovati program neposrednega trženja za registrirane lokalne proizvode, ki bi se uporabljal v državah članicah na ravni lokalnih in regionalnih oblasti;
 4. preučiti, ali je mogoče člen 26 Direktive 2004/18/ES o usklajevanju postopkov za oddajo javnih naročil spremeniti tako, da je lahko „lokalni proizvod“ standardno merilo pri razpisih – na primer za dobavo hrane šolam, domovom za ostarele in javnim institucijam.

Poročevalka: Lenie Dwarshuis-van de Beek (NL/ALDE), članica izvršnega sveta province Južna Holandija

ODBOR REGIJ

I. CILJI IN IZZIVI

želi glede na to, da je treba temo poročila *Lokalni prehranski sistemi* obravnavati v širšem kontekstu, poudariti naslednje:

Hrana in kmetijstvo v povezavi s strategijo EU 2020

1. svet se trenutno sooča z nizom raznolikih in pomenljivih izzivov: hitro rastjo prebivalstva, rastjo kupne moči in podnebnimi spremembami;

2. ti izzivi so povezani z nevarnostjo pomanjkanja hrane, krme, fosilnih virov energije, surovin, vlaken in sveže vode zaradi vse večje degradacije tal in izgube biotske raznovrstnosti ter zaradi vse večje nevarnosti zloma finančnega trga, političnega neravnovesja in oboroženih spopadov;

3. na prehransko varnost vplivajo tudi preseljevanje svetovne populacije s podeželskih na velemestna območja, boljši hektarski donos obstoječih površin za proizvodnjo hrane po vsem svetu, sprememba naravnih območij v nova proizvodna območja, pa tudi dejstvo, da se območja, kjer se je proizvajala hrana, bodisi namenjajo proizvodnji biogoriv ali se urbanizirajo;

4. v svetovnem merilu se trenutno po ocenah 80 % hrane proizvaja in trži na lokalni ravni. V Evropski uniji ta delež znaša približno 20 %;

Evropski model kmetijstva

5. v kmetijstvu ni enotnega evropskega modela, temveč je mnogovrsten, njegova raznolikost pa je njegova največja prednost;

6. za čim boljše izkoriščanje pluralnega modela je treba okrepiti ne samo povezave med kmetijstvom in pričakovanji uporabnikov, temveč tudi povezanost kmetijske proizvodnje z lokalnimi, regionalnimi in mednarodnimi trgi;

7. v pluralnem modelu je lokalni prehranski sistem ključni vidik, ki doslej še ni bilo zadovoljivo obravnavan in ki ga je treba strokovno, strukturno in inovativno podpreti;

Evropski cilji na področju kmetijstva

8. glavni namen evropskega kmetijstva je proizvodnja in zagotavljanje hrane za prebivalstvo v državah članicah, pri tem pa je treba upoštevati potrebo po poštenih konkurenci in varstvu okolja ter po izpolnjevanju tudi drugih zahtevanih standardih na področju varnosti hrane, kakovosti in cenovne dostopnosti;

9. v kmetijstvu in pri oskrbi s hrano je treba biti v prihodnosti varčnejši pri uporabi vode in fosilnih goriv, uporabljati manj gnojil in fitosanitarnih proizvodov, povečati raznolikost in tako čim bolj izkoristiti sinergije med poljedelstvom, živinorejo, ravnanjem z organskimi odpadki, odpadnimi vodami in proizvodnjo obnovljivih virov energije;

10. proizvajalci bi morali imeti možnost za spodobno življenje od svojih pridelkov, vendar sedanji sistem ne zagotavlja ravnovesja moči v verigi preskrbe s hrano ter zaželenih cen hrane in marž;

11. skupna kmetijska politika po letu 2013 mora uravnotežiti podporo zaposlovanju in ohranjanju kmetijstva na vseh obdelovalnih površinah Evrope, hkrati pa nameniti posebno pozornost ranljivim območjem, vključno s primestnimi. Zato je treba pozdraviti poudarek na teritorialnem vidiku v novih prednostnih nalogah, ki jih je predlagala Komisija za skupno kmetijsko politiko do leta 2020;

12. razvoj lokalnih prehranskih sistemov je še posebej pomemben za lokalne in regionalne oblasti. Te imajo pomembno vlogo pri opredelitvi, spodbujanju in podpiranju trajnostnega razvoja podeželskega gospodarstva, med drugim z ustvarjanjem ugodnih pogojev za lokalne prehranske sisteme.

II. PREDNOSTI LOKALNIH PREHRANSKIH SISTEMOV

ODBOR REGIJ

poudarja naslednje:

Gospodarske prednosti lokalnih prehranskih sistemov

13. lokalni prehranski sistemi so zelo pomembna tema, pri kateri ne gre le za umeščanje novega niza evropskih lokalnih proizvodov poleg proizvodov, ki so že uvrščeni v splošno znane sheme kakovosti;

14. lokalni prehranski sistemi podpirajo lokalno in regionalno gospodarstvo, saj zagotavljajo delovna mesta v kmetijstvu in proizvodnji hrane, vključno s predelavo, distribucijo, trženjem ter prodajno aktivnostjo in storitvami. Ti sistemi so najbolj pomembni v oddaljenih podeželskih, primestnih, gorskih, ranljivih in zapostavljenih območjih; so spodbuda za povečanje lokalnega potenciala ter dejavnik izboljšanja podobe malo znanih in pogosto zapostavljenih območij;

15. če se dohodek porabi na lokalni ravni, za lokalno pridelano hrano, ostane v regiji in ima v primerjavi z običajnimi trgovinskimi potmi večkratni (približno trikratni) učinek na regionalni dohodek skupnosti;

16. vlaganje v lokalne prehranske sisteme bi omogočilo gospodarsko okrevanje v zapostavljenih območjih, večji dohodek za lokalne proizvajalce, tesnejše sodelovanje med zainteresiranimi stranmi, nov zagon podjetništva, večje možnosti za prodajo na lokalnih trgih, večjo zaposlenost, nižje stroške ter ohranjanje storitev in opravljanja dejavnosti na lokalni ravni;

Socialne prednosti lokalnih prehranskih sistemov

17. kratke distribucijske poti vodijo k večji interakciji in medsebojnemu poznavanju ter k boljšemu razumevanju med potrošniki in proizvajalci. Z osebnim poznavanjem proizvajalcev se vzpostavijo odnosi, ki temeljijo na zaupanju, potrošniki pa dobijo možnost neposredne sledljivosti proizvodov. Zagotavljajo tudi osnovno stopnjo samooskrbe s hrano;

18. ponudba lokalnih proizvodov, ki so pristni, tradicionalni, izvirni, trajnostni, sezonski ali imajo druge značilnosti, cenjene na lokalni ravni, prispeva k socialni koheziji in duhu skupnosti ter spodbuja skupnost k okolju prijaznemu ravnanju. Prodajna mesta za lokalne proizvode, kot so stojnice za neposredno prodajo ali tržnice na prostem, so za potrošnike, proizvajalce in prodajalce pogosto sestavni del procesa družbenega in poklicnega vključevanja;

19. potrošniki imajo temeljno pravico do lokalno proizvedene, okusne in zdrave hrane, kar zagovarja tudi gibanje za počasno prehrano (*Slow Food*) v svoji filozofiji o trajnostnih prehranskih skupnostih. V skladu z miselnostjo tega gibanja morajo biti te skupnosti povezane v svetovno mrežo. Hiter dostop do svežih proizvodov, ki ga zagotavlja prodaja lokalnih proizvodov, prispeva k boljšemu javnemu zdravju, saj se tako zagotavlja raznolikost prehrane in se ohranjajo vse organske lastnosti živil (ki se pri sistemih dolgotrajnega konzerviranja izgubljajo);

20. prehranska varnost na svetovni ravni se podpira z vzdrževanjem lokalnih zmogljivosti proizvodnje hrane v industrializiranih državah. V rastočih velemestnih območjih bo zmožnost zadovoljevanja povpraševanja po hrani zahtevala razširitev lokalne in celo mestne proizvodnje hrane;

Okoljske prednosti lokalnega prehranskega sistema

21. lokalni prehranski sistemi prinašajo prednosti: okolju prijaznejšo proizvodnjo, zmanjšanje prometa („prehranskih kilometrov“) ter možnost ustvarjanja krožnih sistemov, ki temeljijo na organskih odpadkih, ostankih in obnovljivih virih energije;

22. za vsako živilo se štejejo „prehranski kilometri“, kar pomeni, da se s prevozom med lokalnim proizvodnim območjem in potrošnikom povzročajo emisije ogljika. To velja tako za sveža živila kot tudi za predelano hrano (in njene sestavine). Lokalni prehranski sistemi prispevajo k zmanjšanju števila „prehranskih kilometrov“ v posamezni skupnosti;

23. ogljični odtis lokalnega živilskega proizvoda bi moral biti po možnosti manjši od ogljičnega odtisa podobnega uvoženega izdelka. Ta odtis se lahko izračuna z analizo življenjskega cikla;

24. bolj verjetno je, da bodo proizvajalci posebne prodajne prednosti (*unique selling points*) povezali s pričakovanji potrošnikov, kadar opravljajo dejavnosti v lokalnem prehranskem sistemu. Te edinstvene ponudbe se lahko nanašajo na vidike trajnostne proizvodnje, ekološke pridelave ali spremljajočih okoljskih storitev;

25. ustvarjanje prodajnih možnosti za lokalne prehranske izdelke, ki se prodajajo v manjših količinah ali imajo poseben okus, lahko prispeva k ohranjanju biotske raznovrstnosti, pa tudi k pridelavi raznih vrst sadja in zelenjave ter razvoju živalskih vrst, ki izginjajo;

26. lokalni prehranski sistemi so danes lahko povezani s sistemi krožnega gospodarstva in drugimi regionalnimi izzivi, kot so ravnanje z organskimi odpadki, upravljanje z vodo, ponovna uporaba ostankov pri proizvodnji (npr. toplote) ter obnovljivi viri energije;

Pomanjkljivosti v verigi preskrbe s hrano

27. lokalni prehranski sistemi lahko pomagajo pri zagotavljanju poštenega dohodka za kmete in pri ponovni vzpostavitvi ravnovesja moči v verigi preskrbe s hrano. Glede na to, da sta globalizacija in povečana koncentracija razdeljevanja hrane privedli do razkoraka med povišanjem proizvodnih stroškov (3,6 % letno od leta 1996) ter med maloprodajnimi cenami (3,3 % letno) in cenami, ki se plačajo kmetom (2,1 % letno), so zaželeni sistemi, ki povečujejo pogajalsko moč kmetov, kot npr. manjši distribucijski doseg;

Pomen sedanje politike za lokalne proizvode

28. politika Evropske unije za kakovost kmetijskih proizvodov vključuje merila za sisteme kakovosti, ki omogočajo proizvajalcem, da registrirajo zaščiteno označbo porekla, zaščiteno geografsko označbo, označbo tradicionalnega ugleda ali označbo ekološkega kmetovanja. Za te kategorije izdelkov so bile izdane oznake, ki se lahko uporabljajo samo za registrirane proizvode, da se podprejo tržni cilji in pripomore k varovanju blagovnih znamk. Proizvodi se običajno distribuirajo v znatnih količinah, prek številnih kanalov in na številnih trgih;

29. regije, ki raziskujejo svoje tradicionalne, kulinarične in kmetijske posebnosti, navajajo na desetine ali celo stotine lokalnih proizvodov, ki bi se lahko vključili v profesionalni lokalni prehranski sistem, vendar to ne bi bilo primerno za potrebe registracije zaščitene označbe porekla, zaščitene geografske označbe, označbe tradicionalnega ugleda ali označbe ekološkega kmetovanja, čeprav pri nekaterih obstajajo možnosti za razvoj v tej smeri. Zaželen bi bil dodatni okvir za podporo lokalnih proizvodov.

III. POLITIČNA PRIPOROČILA

ODBOR REGIJ

ugotavlja naslednje:

Prejšnji predlogi za lokalne živilske proizvode

30. priporočila za lokalne živilske proizvode so bila podana v mnenju Odbora regij z dne 18. septembra 1996, ki obravnava tematiko spodbujanja in varovanja lokalnih proizvodov kot prednosti regij ⁽¹⁾ – večina teh priporočil je še vedno aktualna;

31. močno obžaluje, da so zakonodajni predlogi Evropske komisije o politiki kakovosti kmetijskih proizvodov daleč od prvotnega osnutka o dveh vprašanjih bistvenega pomena za Odbor regij v zvezi s spodbujanjem lokalnih proizvodov, in sicer vrednotenja lokalnih proizvodov hribovskega kmetijstva in neposredne prodaje malih proizvajalcev na lokalnih trgih;

Opredelitve

32. potrebna je skupna opredelitev „lokalnega živilskega proizvoda“. Vsa hrana se pridelala ali predelala na lokalni ravni, zato je treba opredeliti razlikovalne značilnosti in posebnosti. Te morajo biti jasne in enostavne, da bi se izognili zapletenim postopkom registracije in nadzora.

33. Lokalni živilski proizvod:

1. se proizvaja na lokalni oz. regionalni ravni;

2. prispeva k lokalni oz. regionalni strategiji razvoja podeželja;

⁽¹⁾ Cdr 54/96 fin;

3. se ugodno in učinkovito prodaja potrošnikom v okviru najkrajše možne verige; vključuje le povezave: (a) s proizvajalcem ali lokalno ustanovljeno organizacijo proizvajalcev, (b) s posamezno stranko ali strankami, povezanimi v zadrugo, ki je pristojna za usklajevanje ponudbe in povpraševanja, ter (c) s potrošniki;

4. se prodaja na podlagi pogodbe, sklenjene na lokalni ravni, v lokalni trgovini na drobno ali na tržnici na prostem, ni pa ga mogoče prodati (vsaj ne z oznako za lokalno hrano) odkupnemu centru, ki oskrbuje te trgovine;

5. je namenjen potrošnikom in ima več posebnih prodajnih prednosti, kot so okus, svežina, visoka kakovost, kulturna motivacija, lokalna tradicija, lokalne posebnosti, blaginja živali, okoljska vrednost, zdravstveni vidiki ali trajnostni pogoji proizvodnje;

6. se prodaja čim bližje ter čim bolj ugodno in učinkovito. Spremenljivke za oddaljenost se lahko razlikujejo glede na proizvod, regijo in razmere, vendar je za vse ključnega pomena vprašanje, ali je to prodajno mesto najbližje potrošniku (vse od 1 do 50 km);

7. je povezan z lokalnim prehranskim sistemom.

34. Kratke verige, omenjene zgoraj, se lahko razvrstijo v naslednje kategorije:

— proizvajalci kot potrošniki, kjer potrošniki pridelujejo lastne proizvode;

— partnerstva proizvajalcev in potrošnikov, pri katerih potrošniki s proizvajalcem oz. proizvajalci delijo tveganja in koristi proizvodnje, pisni sporazum pa ureja neposredno prodajo proizvoda;

— proizvajalčeva neposredna prodaja potrošnikom brez predhodnega sporazuma med obema stranema, kot je to pri prodaji na tržnicah, stalnih ali občasnih lokalnih tržnicah na prostem ter pri neposredni prodaji na kmetijah;

— proizvajalčeva neposredna prodaja v lokalnih trgovinah ali s pomočjo kolektivnih tržnih mehanizmov, tudi s prodajo prek novih medijev, kot so spletni prodajni portali, ki bolj kot tradicionalni način omogočajo neposredno ali lažjo dostavo proizvodov do končnega potrošnika.

35. Lokalni prehranski sistem:

1. je namenjen podjetjem in potrošnikom;

2. zajema proizvode, ki se proizvedejo na lokalni ravni in v domači regiji ali v regiji, ki sodeluje z zadrugo iz bližnjih regij;

3. je prepleten z vrsto procesov, ki povezujejo proizvajalce s potrošniki in družbo, tj. okolje z regionalnim gospodarstvom;
4. sestavlja več komponent na več ravneh, od ravni kmetij do medregionalne ravni, vključno s proizvodnjo in predelavo živil, trženjem in promocijo, trženjem blagovne znamke in označevanjem, potrošniško družbo in vključevanjem, zagotavljanjem javnih dobrin, distribucijo in prevozom, ukrepi za zdravje in varnost hrane, vidiki ravnanja z odpadki in energijo ter z usposabljanjem in izobraževanjem.

Uvajanje in razvoj lokalnih prehranskih predpisov in lokalnega prehranskega sistema

36. Evropska komisija bi lahko v prihodnjih strateških smernicah za razvoj podeželja predlagala, da morajo države članice upoštevati cilje za razvoj lokalnih prehranskih sistemov pri svoji strategiji za razvoj podeželja, ki jo bodo izvajale lokalne in regionalne oblasti ob podpori EU in nacionalnih organov;

37. za lokalni prehranski sistem je partnerski pristop najboljša rešitev, zato je treba podpirati vzpostavitev partnerstev, tudi s potrošniki;

38. lokalni prehranski sistem je mogoče uspešno razviti samo, če se bo obravnaval bolj celovito, celostno ter v sklopu širših lokalnih in regionalnih razvojnih procesov in če bo sestavni del proaktivne politike lokalnih in regionalnih oblasti, vključno s politiko prostorskega načrtovanja. Zaželeno bi bila vzorčna strategija in vzorčni načrt, saj bi tako lokalne in regionalne oblasti pri tem dobile podporo. V ta sistem bi bila lahko vključena strategija rabe zemljišč na območjih, ki so najbolj izpostavljena urbanemu pritisku, da bi se olajšal začetek dejavnosti novih proizvajalcev;

39. lokalne in regionalne oblasti bi lahko bile pristojne tudi za potrditev registracije lokalnih živilskih proizvodov, ki bi omogočala, da registrirani proizvodi uporabljajo logotip *lokalni proizvod* in da se izvajajo dejavnosti nadzora. To bi lahko izvajale v tesnem sodelovanju z regionalnimi zainteresiranimi stranmi, na primer s skupino LEADER, kmetijsko organizacijo ali trgovinsko zbornico. Rezultate bi lahko sporočala, spremljala in posodabljala Evropska mreža za razvoj podeželja;

40. neodvisen sistem spremljanja mora vključevati naslednja načela:

- ocena glede na zahteve za dostop do sheme kakovosti lokalnih proizvodov mora vključevati tako izdelek kakor tudi zadevno kmetijsko podjetje, zaželeno pa bi bilo, da jo opravlja regionalna komisija;

- tehnična pomoč in obveščanje proizvajalcev o tržnih možnostih in tehničnih pogojih za pridružitve sistemom;

- treba je izvajati dolgoročne podrobne revizije, da bodo vsi proizvodi, podjetja in partnerji v dobavni verigi tudi ob podpori združenj potrošnikov podvrženi rednim pregledom;

- inšpekcijski pregledi lahko sprožijo izključitev posameznega proizvoda iz sheme;

- namerno zavajanje potrošnikov je treba obravnavati kot prestop;

41. na notranjem trgu bi bilo treba zagotoviti varstvo intelektualne lastnine registriranih proizvodov, države članice pa bi morale posredovati, kadar je to potrebno;

42. v primeru komercialne prodaje ali poneverjanja proizvoda je treba lokalnemu živilskemu proizvodu dovoliti, da pridobi višjo stopnjo varstva, kot je določeno z zaščiteno geografsko označbo, zaščiteno označbo porekla, označbo tradicionalne specialitete ali označbo ekološkega kmetovanja;

Ukrepi in instrumenti, potrebni na ravni EU

43. na upravni, finančni in gospodarski ravni obstaja močan interes za pripravo predloga za nov evropski instrument, ki bi bil prilagojen identificiranju in podpori lokalnih živilskih proizvodov;

44. ukrepi, ki jih je treba sprejeti na ravni tipologije, se nanašajo na:

- ustvarjanje ugodnega okolja z instrumenti, kot so priprava zakonodajnega, institucionalnega, političnega in raziskovalnega okvira ter okvira za usposabljanje in izobraževanje;

- posredovanje v dobavni verigi z instrumenti, kot so certificiranje, trženje, promocija, javno-zasebna partnerstva in javna naročila;

- pilotne projekte in/ali izpopolnjevanje ob podpori pobudam za poskuse in predstavitve ter razširjanje in razmnoževanje le-teh;

- financiranje z evropskimi, nacionalnimi, regionalnimi ali lokalnimi sredstvi;

zato:

45. naj EU sprejme opredelitev pojmov „lokalni živilski proizvod“ in „lokalni prehranski sistem“;

46. bi morala EU za lokalne proizvode uvesti nov logotip, oblikovati skupni simbol in določiti znak za ta sistem, ki bi postali del politike za kakovost kmetijskih proizvodov. Uporaba oznake EU bi bila prostovoljna, obstoječe oznake za kakovost, ki obstajajo v državah članicah in regijah, pa bi bile še veljavne in bi jih bilo še naprej mogoče uporabljati. Vsaka država članica bi morala imeti tudi v prihodnosti pravico do uvedbe lastne oznake za kakovost v svojih regijah in deželah;

47. bi EU lahko zaprosila Evropsko mrežo za razvoj podeželja, da vzpostavi spletno bazo podatkov za registrirane proizvode;

48. bi EU lahko zaprosila Evropsko mrežo za razvoj podeželja, da vzpostavi spletno bazo podatkov o obstoječih lokalnih prehranskih sistemih, kar bi omogočilo zainteresiranim stranem, da evidentirajo najboljše prakse;

49. bi EU lahko uvedla program neposrednega trženja za registrirane lokalne proizvode, ki bi se uporabljal v državah članicah na ravni lokalnih in regionalnih oblasti. Ta program bi moral vključevati podporo za promocijo lokalnih živilskih proizvodov in bi se lahko vključil v os 1 drugega stebra skupne kmetijske politike, tj. v okvir politike za razvoj podeželja;

50. bi EU lahko pripravila ukrep za pomoč lokalnim in regionalnim oblastem, združenjem proizvajalcev ali kolektivom združenj proizvajalcev, da vzpostavijo lokalni prehranski sistem, vključno s podporo dejavnostim, omenjenim v predlagani opredelitvi, ter s tem povezanimi naložbami. Ta ukrep bi lahko uvrstili bodisi v os 1 in/ali 3 bodisi v programe LEADER politike za razvoj podeželja;

51. bi EU lahko v druge sklade – kot so Evropski sklad za regionalni razvoj, INTERREG, Evropski socialni sklad in okvirni raziskovalni programi – vključila tudi možnosti za lokalne prehranske sisteme;

52. morajo vse proizvodne in distribucijske dejavnosti potekati v skladu z zakonodajo in predpisi o živilih ter higieni, da bi

zagotovili zdravstveno ustreznost in varnost hrane. Ker pa se lokalni živilski proizvodi pogosto ne proizvajajo v industrijskih okoljih ali z industrijskimi metodami, bi lahko javna podpora vključevala tudi alternativne rešitve;

Potencial javnega naročanja

53. javna naročila predstavljajo do 16 % bruto domačega proizvoda EU. Člen 6 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti (1997) zahteva vključitev vseh okoljskih in socialnih ciljev v vse politike EU. Javna naročila so lahko obenem trajnostna javna naročila, ko se uporabljajo za podporo širšim družbenim, gospodarskim in okoljskim ciljem na načine, ki prinašajo dolgoročne koristi. S tega vidika bi lahko veliko kupno moč vlade uporabili kot vzvod za razvoj lokalnih prehranskih sistemov;

54. Direktiva 2004/18/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 31. marca 2004 o usklajevanju postopkov za oddajo javnih naročil gradenj, blaga in storitev navaja, da je vedno treba spoštovati načelo prostega pretoka blaga, kar pomeni, da lokalni dobavitelji ne morejo imeti prednosti;

55. vendar ta direktiva dopušča, da se razpisu za javno naročilo blaga dodajo posebni pogoji in merila, kar lahko vključuje posebne vidike in značilnosti, kot so svežost ali proizvodni pogoji;

56. to omogoča izbor lokalnih dobaviteljev. OR poziva Evropsko komisijo, naj preuči, ali je mogoče člen 26 te direktive spremeniti tako, da je lahko „lokalni proizvod“ standardno merilo pri razpisih – na primer za dobavo hrane šolam, domovom za ostarele in javnim institucijam;

57. OR poziva Komisijo k obsežnemu razširjanju informacij o že obstoječih možnostih;

58. OR poziva Komisijo, naj izkoristi možnosti novega akta o enotnem trgu, da se sedanje določbe pojasnijo in poenostavijo ter tako lokalnim oblastem in njihovim lokalnim dobaviteljem olajša delo.

V Bruslju, 27. januarja 2011

*Predsednica
Odbora regij*
Mercedes BRESSO